

vidst, om de Herrer kende nogen anden Kommune, der lever under saa behagelige Forhold.

Naar den ærede Ordfører derfor saa bestemt taler om disse Mennesker som de rette vedkommende og siger, at det er de rette vedkommende, den besindige Del af Befolkningen og dem, der have bedst Forstand paa disse Ting, vil jeg sige, at i mine Tanker er det dem, der sidst skulle adspørges. Summen af Kolonialraadspolitikken fra 1867 til denne Dag er ikke andet end en bundløs slet Ledelse, det er det, som Kolonialraadet, i alt Fald finansielt taget, bærer et soleklart Vidnesbyrd om: en slet Ledelse i 30 Aar. Den har ført Kolonialraadet ned i den bundløse Gæld; man har ganske vist ikke regnet den for meget, men ladet den danske Statskasse betale. Det samlede Resultat er da dette, at det er dem, der sidst af alle skal adspørges.

Jeg tillod mig, da jeg forrige Gang havde Ordet i denne Sag, at gøre en lille Sammenligning med Sønderjylland, noget, jeg ellers ikke gør med Hensyn til denne Sag, idet jeg finder det urigtigt i al Almindelighed at sammenligne en Folkeafstemning derovre i Vestindien med en Folkeafstemning i Sønderjylland, det har ikke noget med hinanden at skaffe. Denne Sammenligning, som jeg skal gentage paa en anden Maade, gik ud paa følgende. Det er jo alle Danskes Haab alligevel — vel ogsaa i dette høje Ting —, at de danske Sønderjyder skulle en Gang faa Lykke og Lov til at blive forenede med Moderlandet. Det er vel ikke vor Tro, at det nogen Sinde skal ske ved Sværdet, men det er alle Danskes Haab, at den Dag maatte komme, da det maatte ske ved en ganske naturlig Afstemning. Og hvis det er Tilfældet, hvis der næres et saadant Haab, er det saa ikke et farligt Præcedens, et hidtil ukendt Præcedens — jeg kender i alt Fald intet lignende — hvis man vilde lade, som om man vilde foretage en Folkeafstemning — ja, den ærede Ordfører gaar jo i Dag fra det og mener ikke, at det er en Folkeafstemning, og deri har han ogsaa Ret — og saa gjorde det paa den Maade, at man lod 1 pCt. af Befolkningen i Nordslesvig, hvoraf en meget stor Del er Embedsmænd, afgøre, hvorvidt de nordslesvigske Distrikter skulde høre til Danmark eller Tyskland?

Med Hensyn til Kolonialkassernes Forpligtelser, der i de foregaaende Dage og ogsaa i den offentlige Forhandling her i Salen have spillet en stor Rolle, var den ærede Ordfører ogsaa temmelig stærkt

inde paa det Spørgsmaal i Dag, idet han sagde, at Kolonialkassernes Garantiforpligtelse nu vil løbe op til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg forstaar ikke, hvorfor den ærede Ordfører vil tage saadanne Tal i sin Mund, de have jo ikke noget med Virkeligheden at skaffe. Maa jeg tillade mig med nogle faa Tal at belyse dette Forhold. Daværende Finansminister Estrup fremsatte i 1887—88 første Gang et Forslag til Aflevering af Kolonialkassernes Forpligtelser over for Aktieselskabet. Forslaget lød paa 424,500 Kr. Det var 60 pCt. af Garantiforpligtelsen indtil 1887. Dette Forslag er blevet fremsat for det andet Ting 9 Gange, sidste Gang i 1895—96, med et Tillæg for hvert Aar af 4 pCt., altsaa med et Tillæg af 8 Gange 16,980 Kr., det bliver 135,840 Kr. Lægges dette til de 424,500 Kr., bliver det ca. 560,000 Kr. Den Gang har man dog været enig om, ogsaa fra Regeringens Side, at nogen Garantiforpligtelse efter 1887 var der ikke Tale om, da Bestyrelsen for Aktieselskabet i en Skrivelse af 2den December 1887 meddelte den daværende Finansminister, at den ikke kunde eller vilde fortsætte Driften længere, at det var umuligt at faa Sukkerkampagnen i Gang i 1888. Den danske Regering saa da, at det ikke kunde gaa an at lade saa store Kapitaler som de, der stak i disse Fabrikker, ligge døde hen i mange Aar, og man overtog derfor Driften af Sukkerfabrikkerne som brugeligt Pant. Disse have saa siden været drevne af den danske Regering. Der kan altsaa i det højeste over for Kolonialkasserne være Tale om en Rentegaranti indtil 1887, da erklærede Bestyrelsen sig ude af Stand til at fortsætte Driften. Aktieselskabet er insolvent, det er ophørt, der eksisterer hverken Bestyrelse eller Aktieselskab, og dog taler man om Kolonialkassernes fortsatte Ansvar den Dag i Dag for Rentegaranti over for et Aktieselskab, som aldrig har opfyldt sine Forpligtelser i de 11 Aar, det har bestaaet fra 1876—87, men endnu mindre vil gøre det, efter at det har opgivet Ævred, og den danske Stat har overtaget Driften. Det er derfor ikke værd at tale om den store Forpligtelse, som Kolonialkasserne der staa med. Men sæt nu, hvad jeg ikke tror, at der dog er en saadan Forpligtelse — jeg tror i det hele taget ikke, at Kolonialkassen har nogen, i hvert Fald ikke nogen som helst juridisk Forpligtelse, og at der i det hele taget senere kan gøres noget Ansvar gældende —; men sæt, at jeg har Uret heri; hvad vedkommer saa det Traktaten? Det har ikke